

potiskani!« Zdaj sem spoznal, da me je Bog očitno potisnil v to delo.

JC: Veliko kristjanov je, ki so se pomirili z evolucijskim naukom in so prišli do pojmovanja, da je Bog ustvarjal prek evolucijskih procesov in še naprej ustvarja. Ali ta tim, teistični evolucionizem ogroža krščansko verovanje in osebno duhovno življenje?

WG: Miselni sistem »teističnega evolucionizma z bibličnega vidika odklanjam, saj evangelij dobesedno postavlja na glavo. Po svetopisemskem poročilu je Bog ustvaril s svojo vsemočnostjo in modrostjo zelo dobro in torej dokončano stvarstvo. Potem je prišel prvi greh v svet in kot posledica z njim smrt. Zaradi naše zapadlosti smrti je Jezus prišel na ta svet, da nas bi odrešil in nam prinesel večno življenje. V sistemu evolucionizma ima smrt povsem drugo funkcijo; je nujna in stalna spremljevalka pri razvoju navzgor. Nasprotje z Biblijo je tu očitno.

Če predpostavljamo teistično evolucijo, potem bi Bog uporabil sovražnika, namreč »smrt«, da bi tako ustvaril življenje In to je – svetopisemsko gledano – absurdna in protibožja ideja. Obstoje smrti bi bil tako postavljen pred prvi greh, in tako bi bil evangelij izvotljen in brez pomena. Prav tako velja premisliti: Fosili predstavljajo smrt, trpljenje in neznansko

krvoprelitje. Če do njih ni prišlo po velikih katastrofah, vključno z vesoljnim potopom, ampak bi se nalagali skozi milijone let, potem bi smrt morala obstajati že pred prvim grehom. V pogovorih s predstavniki teističnega evolucionizma pade v oči, kako veliko delov Svetega pisma sploh ne jemljejo resno, jim sprevračajo pomen ali kar razglašajo za neveljavne. Kompromis z evolucionizmom tako pomeni, da se odrekamo osrednjim bibličnim izrekom.

JC: Vaši knjigi »Wunder und Wunderbares« (Čudeži in čudovito) in »Schatzfinder« (Najditelji zaklada) vsebujeta mnoga pričevanja vere. Med drugim neka Avstralka poroča, kako se je zaradi evolucijskega nauka odtujila veri. Se to dogaja pogosto?

WG: To je celo logična konsekvence! Kdor sprejema razvojni nauk, ta svetopisemskemu načelu, kakor ga podaja Pavel: »Verujem v vse, kar je zapisano« (Apostolska dela 24,14), ne more več slediti. Po moji izkušnji iz mnogih pogovorov se najprej podre svetopisemsko poročilo o stvarjenju. Dejstvo, da je Bog »v šestih dneh naredil nebo in zemljo, morje in vse, kar je v njih« (2 Mojzes 20,11), je najprej vrženo čez krov. Ko ta fundament zapustijo, je potem le še vprašanje časa, da padejo tudi še vse druge »domine« biblijskega nauka. Tako je recimo povzročena največja škoda otrokom v šoli, saj morajo evolucijo poučevati kot edino dovoljeno doktrino o našem izvoru. Dar, ki ga je Bog poklonil slehernemu človeku, da namreč iz del stvarjenja more nedvoumno sklepati na Stvarnika (Rimljanom 1,20) je tako že v mladih letih uničen.

JC: Še eno vprašanje za konec. Kaj je bilo pri vseh teh številnih potovanjih na predavanja in evangelizacije vaše najgloblje doživetje?

WG: Nepozabno je zame predavanje v prenapolnjeni dvorani na univerzi Karaganda v Kazahstanu s

Kazahstanci, Kirgizi, Tatari, Uzbeki in Rusi. V drugem delu mojega predavanja »Čemu obstajajo zvezde?« sem pokazal na tistega, ki je zvezde ustvaril: Jezusa Kristusa. Stvarnik je tudi odrešenik, ki odpušča greh. Potem sem vprašal: »Kdo bi bil pripravljen Jezusovo sporočilo osebno sprejeti? Kdo bi se rad dal po Jezusu rešiti?« Ni mi šlo v glavo. Presenetljivo veliko ljudi je vstalo. Prejeli so evangelizacijske knjige in vsak svojo Biblijo. Kadar smo se z letalom vračali s takih potovanj, sem pogosto premišljal, kako to, kar so slišali, utegne delovati naprej? Je vse naglo izpuhtelo, ali pa bodo ostali sadovi?

Dve leti pozneje smo bili spet v Karagandi. Na isti univerzi nas je pozdravil profesor z imenom Pavel Kulikov, in nas predstavil kot goste iz Nemčije. Nisem verjel svojim ušesom, ko sem slišal njegove uvodne besede:

»Pozdravljam nemškega znanstvenika profesorja Gitta ... Pred dvema letoma je že bil tu in je imel predavanje. Sam sem tedaj sedel sredi študentov. Potem se je zgodilo nekaj, kar v tej predavalnici še ni bil primer. S prijaznim, a odločnim glasom nas je govornik povabil, da bi sprejeli odločitev za Kristusa. V znamenje sprejetja je tedaj veliko študentov vstalo. Tudi sam sem se dvignil s svojega stola – sprejel sem odločitev za Kristusa.« Potem je

govoril študentom: »Poznate me. Veliko let sem poučeval predmet 'Znanstveni ateizem' na tej univerzi. Zdaj sem kristjan. Danes boste dobili tudi možnost, da se odločite. Naredite to!«

Bog je prepričal nekoga, ki je bil prepričan zanikovalec Boga in je leta dolgo študente z znanstvenimi argumenti prepričeval, da Boga ni. Po sesutju Sovjetske zveze so predmet 'znanstveni ateizem' črtali in ga nadomestili s predmetom 'Zgodovina ateizma in religij'. Za ta novi predmet pa ni bilo nobenih učnih pripomočkov. Tako je v ta namen uporabil mojo knjigo »Und die anderen Religionen?« (In druge religije?), ki je obstajala tudi v ruskem prevodu. Zdaj je nekdanji profesor ateizma pri svojih predavanjih govoril o svoji veri v Boga – kakšna sprememba! Pozneje je ustanovil radijski misijon za Kazahstan, da bi tako z evangelijem dosegel mnoge v jeziku svoje dežele.

Dir. in prof. dr. ing. Werner Gitt
Poslovenil: Vinko Ošlak

Naslov izvirne izdaje: Vom Denken zum Glauben
Avtorjeva domača stran: www.wernergitt.de
Iz nemščine v slovenščino prevedel: Vinko Ošlak

Bruderhand-Medien
Am Hofe 2, D-29342 Wienhausen, Germany
Tel.: +49 (0) 5149/ 98 91-0, Fax: -19
E-Mail: info@bruderhand.de; Homepage: bruderhand.de

Nr. 133-28 – Slowenisch/Slovenian – 1st edition 2020

Od MIŠLJENJA k VERI

WERNER GITT

Od mišljenja k veri

Znanstvenik na področju informatike dir. in prof. dr. ing. Werner Gitt (Brausschweig, Nemčija) je prepričan, da je vse izrečeno v Bibliji resnično in vredno zaupanja. V svojih knjigah pogosto obravnava čudeže in stvarjenje z naravoznanstvenega vidika.

Intervju z Wernerjem Gittom je vodil pastor dr. Joachim Cochlovius.

JC: Vaša domača stran wernergitt.de je naslovljena z motom »Od mišljenja k veri«. Kako je to mišljeno? Je mogoče po mišljenju priti do Boga?

WG: Uspehi znanosti in tehnike v zadnjih 50 letih so privedli do močne vere v znanost. Pomislimo samo na polet na luno, razvozlanje človekovega genoma ali na skokovit napredek v računalniški tehniki. Pod tem vplivom mnogi komaj še najdejo dostop do preproste besede Svetega pisma. Ko Pavel pravi: »*Judje namreč zahtevajo znamenja, Grki iščejo modrost*« (1. Korinčanom 1,22), bi lahko za današnji položaj dodali: »Naš rod vprašuje po znanstveni verodostojnosti.«

Predstavnik evolucionizma je treba prestreči z znanstvenimi argumenti. Ko je zmeta evolucionizma dokazana, je tako odstranjena velika ovira na poti do Boga. Če zdaj tako oznanjamo evangelij, ni več nobenega jasnega razloga, da bi si ljudje zatiskali ušesa.

JC: Če se študijsko poglobimo v naravoznanstvena dejstva v vaši knjigi »Faszination Mensch« (Fascinacija človek), se ne moremo nehati čuditi. Tudi izjave v 2. delu o človekovi biti so na moč napete. Kaj je tako posebnega na biblični antropologiji – nauku o človeku?

WG: Sekularna antropologija je osnovana na materializmu in tako tudi na evolucijski doktrini. Človek naj bi bil tako sestavljen zgolj iz materije, in čivljenje bi torej konsekvantno bilo le neko stanje materije, utemeljeno zgolj v mejah fizike in kemije (Manfred Eigen). Pri takšni redukciji resničnosti na izključno materialne pojave tu ne ostaja prostora za nadaljnji obstoj življenja po smrti. Človek je tako reduciran na biološki stroj, pri čemer je njegov absolutni konec izenačen s smrtjo njegovega organizma. V kolesju evolucijskega mehanizma služi smrt za porajanje življenja, ki sledi. S tem pa je vrednost posameznega človeškega življenja določena samo še po prispevku, ki ga tako življenje daje evolucijskemu napredovanju.

V popolnem nasprotju s tem je **biblična antropologija**. Po tej je Bog Svetega pisma človekov stvarnik. Po *odemu* življenja, vdihnjenem po Stvarniku, poseduje človek nematerialno komponento – to je dušo. Ker pa je Božji *odem* večni, smo mi koncipirani kot stvaritve za večnost. Tako telesna smrt ni konec, temveč začetek večnega življenja. Po svetopisemski podobi človeka je človek zapadel v greh in tako v vrtinec pogubljenja. Po delu Jezusa Kristusa na križu pa najdemo rešitev in tako dosežemo večno državljansko pravico v nebesih. Našo vrednost opiše Bog po Izaiju 62,3: »*Krasna krona boš v GOSPODOVI roki, kraljevski venec v roki svojega Boga.*«

JC: Vedno znova se ukvarjate z živalskim svetom. Tako mislim npr. na vašo knjigo »Wenn Tiere reden könnten« (Če bi živali mogle govoriti). Kako pride informatiku na misel, da se sooči s takimi temami?

WG: Vprašanje stvarjenja je bilo pri mojih prvih korakih vere najmočnejši izziv. Tako se mi je prebudil interes za vse mogoče podrobnosti, ki še posebej jasno izpričujejo genialnost in bogastvo Stvarnikovih domislic. Ob neverjetnem številu živalskih vrst imamo neizmerno pestrost konceptov, nad katerimi lahko kak inženir in informatik le še strmi. Skoraj nič od zamisli, ki so vgrajene v stvarstvo, ni mogoče kopirati. Tako je koncept **jajca** nekaj neponovljivega. Industrija mora vsak dizlov motor izdelati posebej. Če bi Stvarnik hotel narediti motorje, bi tako ustvaril le enega, ta pa bi imel zmogljivost, da bi legel »dizelska jajca«. Prevzele so me še druge posebnosti. Tako recimo natančna energetska kalkulacija pri letu nekega majhnega **ptiča** z Aljaske do Havajev, ali pa visok svetlobni iztržek v primeru **bioluminescence**, ali pa zmogljivost neke vrste **kitov**, da pri hipnem dvigu iz morske globine 3000 m ne zbolijo za potapljaško boleznijo.

JC: Vaša najnovejša knjiga *Information – der Schlüssel zum Leben*« (Informacija – ključ do življe-

nja) »naj bi prispevala k temu, da bi premagali miselno prisilo metodičnega ateizma v znanostih«. Za znanstvenike kakor Isaaka Newtona je bil kozmos jasen namig na modrost Boga. Kako je potem moglo priti do zmagovitega pohoda ateizma prav pri naravoslovnih znanostih, ki vendar imajo ustvarjalno inteligenco Boga vsak dan pred očmi?

WG: Upoštevanja vredni znanstveni dosežki na področju nežive narave so imeli silno moč privlačnosti pri tistih disciplinah, ki se ukvarjajo z življenjem (npr. na biologijo, psihologijo). Zaradi doseženih napredkov v fiziki so menili, da naj bi tudi življenje razlagali enako izključno na mehaničen način. V sredini 19. stoletja se je tako razcvetel redukcionističen materializem, ki predpostavlja, da so vsi vzroki in učinki izključno fizikalni pojavi. Izrecna predstavnik tega naziranja sta bila *Emil du Bois-Reymond* (1818-1898) in *Hermann Helmholtz* (1821-1894). Slednji je podal tako formulacijo: »*Končni cilj naravoslovnih znanosti je, da najde gibanja, ki so osnova vsem drugim spremembam, in moči njihovega pogona, torej jih zajeti v mehaniki.*« To zahtevo so sprejeli mnogi biologi tistega časa. *Ernst Haeckel* (1834-1919) je zahteval, naj znanost o organizmih »s pomočjo mehansko-kavzalnega utemeljevanja« dvigne na raven anorganskih ved.

Tako so znanosti o življenju že zelo zgodaj postavile napačne smerne kazalce. Po teh definicijah nematerialno ne obstaja. Tako ni čudno, da so se po vsem svetu izoblikovale materialistične ideologije (kakor npr. fašizem, humanizem, ateizem in razne veje komunizma, kakor marksizem, leninizem, stalinizem in maoizem).

Potem pa je Charles Darwin (1809-1882) evolucijo živih bitij navezal na zgolj mehanicistično načelo (naravni izbor) in tako podprl materialistični nastavek v biologiji.

JC: Na vaši domači strani je na voljo 12 traktatov v več ko 70 jezikih. Kako je prišlo do tega obsežnega dela? So traktati še v skladu s časom?

WG: V naši družbi danes, ko je preplavljena z informacijami, le malo ljudi še bere debele knjige. Tako so ustrezno pripravljene traktati po naši izkušnji temu okolju zelo ustrezni. Če je traktat prekratek, potem tega, kar je za evangelij bistveno, ne more ustrezno razložiti. Pokazalo se je, da je 8 do 10 strani v formatu 21 cm x 10 cm optimalna mera. Teme kakor npr. »*Wie komme ich in den Himmel*« (Kako pridem v nebesa) ali »*Wer ist der Schöpfer*« (Kdo je stvarnik?) so lahko izčrpno obravnavane, a jih je vendar mogoče prebrati v nekaj minutah in jih je mogoče ob več priložnostih (npr. v hotelskih recepcijah, trgovinah, na poštah uradih) z lahkoto kolportirati in zaradi priročnega pisemskega formata pošiljati. S tem konceptom smo začeli v letu 2003. Povpraševanje se ni zmanjšalo. V letu 2016 je bilo razposlanih okoli 850.000 primerkov. Skupna naklada 12 različnih traktatov v nemščini in drugih jezikih je okoli 12 milijonov izvodov.

Kako se je vse skupaj začelo? Ko me je sodelavec pri Missionswerk Bruderhand vprašal, če bi napisal kak traktat, sem to odklonil z besedami: »*Imam že dovolj dela s pisanjem knjig...*« Ob naslednji priložnosti sem bil znova soočen s tem vprašanjem – in pri priči sem tudi to pot odklonil. Ko je prišlo vprašanje v tretje, sem popustil s pogojem, da bo to enkrat samkrat. Tako sem premišljal: Katera je torej najbolj pomembna tema? Odločil sem se za temo »*Wie komme ich in den Himmel?*« (Kako pridem v nebesa). Po kratkem času je bila prva naklada razgrabljena in jo je bilo treba dotiskati. Kmalu je tudi to pošlo, in ruska izdaja je bila prav tako uspešnica. Pastor *Heinrich Kenner* (1903-1993) je pogosto navajal tale stavek: »*Mi ne potiskamo, ampak smo*

